

THE RIVER'S TALE

I was born on a mountain's top
I travelled in between rocks and trees
I ran away from my mother's stock
To enjoy the splendor of liberties.

So people named me "The Stream"
For my gentle sound that ripples
And for the goals that I have dreamed,
Like the magnificent secret jungle.
I travelled to with much difficulty.
But my failure was that I fell
From the mountain cliff, and that's the reason
For simple-minded people to call me:
"The Fall"*

I screamed out loudly for help
But no one came because of danger, I could tell,
For I have too much energy
That would harm anyone who got near me
I was shattered into tiny pieces
By landing on the rocky bottom end,
But I was still conscious and wondered
How I could pull myself together then.
Must be calm! I know from my experience,
Slowly now I spread myself out
To embrace the delta with all the senses
Of a survivor who comes from a death town.
I became a large natural stream
Of water which flow are many dreams
That I myself have always nourished:
To offer life all that I have carved
With my force and my resources
To make "the earth a better place to live in",
So when I'm gone you are still
Able to feel my energy.

Now in the open sea with lots of danger
I miss my mother and my birth place
I miss my siblings and I miss my father,
No one knows how much I want to come back!
But nothing to be regretted
Because I have enjoyed life to the full

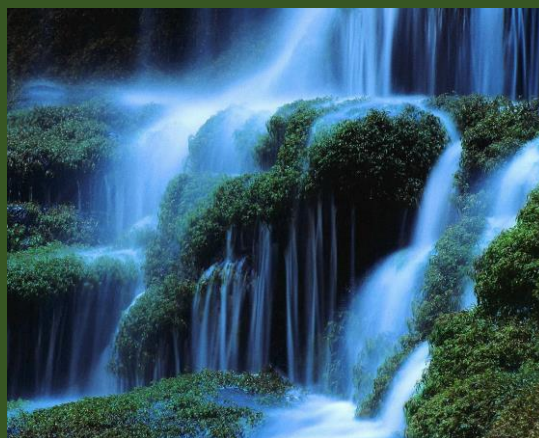
And fulfilled my duties as I was taught.
Life is marvellous and I am graceful!

Dã-Thảo Que Tran
May 1998.

**The Waterfall*

NÀNG SÔNG TỰ KỂ CHUYỆN MÌNH.

Em sinh ra trên tận đầu đỉnh núi,
Em du hành trong chôn lá rừng cây,
Em rời mẹ và bạn bè chốn cũ,
Để phiêu lưu trong phóng khoáng tự do.
Nên người đời gọi em là nàng Suối.
Vì em dịu hiền róc rách bên tai,
Em có đích cũng có tài mơ mộng,
Dẫu khó khăn em vẫn cứ băng rừng,
Tìm huyền bí của nguồn xanh dấu kín.
Nhưng thất bại từ góc núi em rơi,
Vào khoảng không đang chờ em lỡ bước,
Cho người đời nhen nhỏ gọi "The Fall"*

Em kêu la cầu cứu đến khản khô,
Chẳng ai dám lại đỡ dìu em cả
Em trở thành một thác nước tuôn trào
Nên biết sự nguy hiểm kẻ đến gần
Em tự vỡ thành những manh vụn nhỏ
Rồi cuối cùng rơi trên đá đón đau.
Em còn tỉnh nhưng choáng váng ngẩn ngơ,
Từ vực sâu gom mảnh lòng vụn vỡ,
Tự nhủ mình: bình tĩnh, kinh nghiệm đầu!
Từ từ nhé trái lòng ra nằm nghỉ
Ôm vào lòng từng mảnh đất lạ xa
Em góp mình thành một con sông lớn.
Như một người từ phố chết đổ ra,

Em vẫn mãi nuôi trong tim mộng lớn,
Là dang đời tất cả khí lực xanh,
Cho tất cả để nơi nơi hạnh phúc,
Đời sẽ quý nhớ thương em chung sức.
Nếu một ngày kia em phải lìa xa.

Giờ ra tận ở ngoài khơi khùng hải,
Nhớ mẹ cha và nhớ cả anh em,
Luôn xóm làng nơi chôn nhau cắt rốn,
Nhớ biết bao nhiêu! nhưng không luyến tiếc,
Sống hết lòng nơi xứ lạ quê người.
Em làm tròn bổn phận mẹ bàn giao,
Đời rạng rỡ em biết mang ơn nhiều.

Dã Thảo chuyển ngữ
20/08/2013

**The Waterfall*

